

Gacov Katalin

1980-ban született Szolnokon, ott él és dolgozik. Informatikus könyvtáros szakon végzett a Szegedi Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán. *„Az irodalom mindig is közel állt hozzám, de az írással csak egy éve kezdtem komolyan foglalkozni.”* Ez az első megjelenése.

Örökség

Atmetés után összegyűltek a szülői házban. A házat eladják, ez nem volt kérdés, már akkor eldöntötték, amikor az anyjuk kórházba került. Úgy volt, hogy majd valamelyikük magához veszi, ha már nem tud önállóan élni. Erre nem került sor, pedig a sógornók már nagyon készültek, gyűjtötték az ellenérveket, hogy miért ne náluk lakjon Anyuka. Kicsi a hely, több műszakban dolgozom, a gyerekeket megzavarná a fejlődésben a magatehetetlen Mama ápolása, ilyesmiket mondogattak a férjüknek, hogy majd a döntő pillanatban nehogy ellágyuljanak és befogadják. De Anyuka nem akart a terhükre lenni, jobb nekem odaát, gondolta, és csendben várta a találkozást férjével.

Az ingóságokról korábban nem esett szó, Anyuka mégiscsak élt még, csak nem fognak a porcelánjain vitatkozni. A sógornók persze már régen felosztottak mindent. Fejből tudták, mit szeretnének, hiszen az évek során látták éppen eleget az anyós holmiját. Amikor még nem voltak a család tagjai, az udvariassági ebédeken mosolyogva nézegettek a Mama régi emléktárgyait. A házasságok után, amikor a családi ebédek után a régi étkezészetet mosogatni, a porcelánokat portalanítani kellett, már nem mosolyogtak annyira. Vita köztük soha nem volt, a közös takarítások alkalmával cinkosan vették szemügyre a szekrények mélyén megbújó, értékes kristály- és ezüstholmit. *„Ez majd az enyém lehet, ugye? – Persze, nekem úgys az a másik tetszik.”*

A férjek nem tudtak ezekről az egészségekről, örültek, hogy az ő feleségük nem vesznek a hagyatékon, mint más menyek. A csendes osztozkodás egészen addig tartott, míg az óra el nem ütötte a hetet. Ekkor a nők felkapták a fejüket, és egyszerre kiáltottak fel, az óra az enyém! Erről elfeledkeztek az évek során, nem az ő dolguk volt a takarítása. A férfiak is nézték a falon az antik ingaórát, de ők egészen másra gondoltak. Eszükbe jutott, hogy annak idején esténként mindig számolták, hányat ütött, várták, hogy végre hét legyen, mert akkor hazajött az apjuk, és abbahagyhatták a tanulást. Az ajtóra néztek, amely egy kicsit mintha megmozdult volna.

De az asszonyok ezt nem vették észre, mert egymást méregették gyűlölködő tekintettel, és várták, hogy a férfiak tegyenek valamit. „Mondd meg nekik, Drágám, hogy legyen a miénk, tudod, mennyire szerettem mindig azt az órát – mondta a fiatalabb –, már akkor megtetszett, amikor először hoztál ide látogatóba.” „De Anyuka nekem ígérte, amikor összeházasodtunk, igaz, Szívem? – fordult a férjéhez az idősebb. – Meg egyébként is, én öt évvel többet dolgoztam itt, engem illet.” A férjek elképedve nézték az asszonyok átváltozását. Igazából egyiküknek sem kellett az óra, de nem mertek lemondani róla, látva a feleségek elszántságát. „Tudjátok mit, dobjunk fel egy érmét” – mondta a báty. Az öccse már vette is elő a zsebéből. „Fej vagy írás?” – kérdezte a nőket. „Írás” – mondta gyorsan a fiatalabb, de kár volt sietnie, fej lett. „Pedig milyen szépen mutatott volna az antik ingaóra a nappaliban, szemben az albatroszos festménnyel”, sóhajtott beletörődve.

Másnap otthon a báty elővette a fúrógépet, és vitte be a konyhába. „Mit akarsz azzal a fúróval?”, állította meg a felesége. „Hát felrakom az órát, amit annyira akartál.” „Csak nem képzeled – méltatlankodott az asszony –, hogy kirakom a konyhámban anyád ósdi óráját? Borzalmas hangja van, nem fogom azt hallgatni egész életemben. Fotózd le, majd eladjuk a neten, biztos sokat adnak érte a gyűjtők.”

Daganat

Szolgalelkű volt, és jól tűrte a monotonitást. Csak azt tűrte. Ha új feladat jött be, vagy változott valami jogszabály, összezavarodott. Hosszan, részletesen kellett neki

magyarázni, megmutatni akár többször is. Amúgy jó munkaerő volt, megbízható, a feladatát elvégezte, csak ki kellett várni. „Értem, elnézést, bocsánat, legközelebb jobban fogok igyekezni”, szabadkozott vörösödő fejjel, ha valamit rosszul csinált.

Egy napon nem ment be dolgozni. A főnökének bizalmasan elmondta, hogy agydaganata van. A műtét után sokáig lábadozott. Látszólag felépült, mindenki örült, hogy a nemszeretem, unalmas munkáknak megint van gazdája. Elvégezte most is, amit ráosztottak, csak még lassabban, és kicsit több hibával. Elnézték neki, hiszen beteg volt.

De később egyre többet tévedett, az elintézendő akták felhalmozódtak asztalán. A kollégái már morgolódtak, hogy helyette kell dolgozniuk, mert amit nagy nehezen megcsinál, az is rossz. A főnök behívatta. Ő végighallgatta a panaszokat, bólogatott és elindult kifelé. A főnök felállt, hogy kikísérje. Ekkor ő felemelte az asztalon álló kristályvázát, és lesújtott vele. „Értem, elnézést, bocsánat...” – darálta monoton hangon, és ütötte a főnök fejét. – „Legközelebb jobban fogok... – csapott le még egyszer – igyekezni”, szabadkozott vörösödő fejjel.

Zuhanás

– Segítség, valaki segítsen! – kiáltotta Csilla.

A hegytetőn lévő kirándulók egyszerre fordultak a hang felé, de csak egy ősz hajú nő sietett oda hozzá.

– Mi történt, rosszul van?

– Nelli..., aa ba-ba-barátnóm – dadogta sokkos állapotban – leesett!

– Úristen, hívom a mentőket!

– Már hívtam őket – szaladt oda egy középkorú férfi –, láttam, amikor a vörös hajú nő leugrott.

– Leugrott? Nem, az lehetetlen, baleset volt! – tiltakozott Csilla.

– Ugrott vagy esett, most ez lényegtelen – intette le őket egy fiatal férfi. – A lényeg, hogy él-e.

Odament a korláthoz, és lenézett a mélybe.

– Lát valamit? Él még? Mi van vele? – Ekkorra már egy kisebb tömeg gyűlt össze a szakadék szélénél, csak úgy záporoztak a kérdések a fiatal férfira.

– Nem tudom, itt fekszik, néhány méterrel lejjebb egy kiszögellésen. Nem zuhant le a szakadék aljára. Talán még él...

– Tényleg csak úgy leugrott? Hihetetlen! – A báméskodók egymás szavába vágva vitatták meg a történeteket.

Csilla reszkető kézzel markolta a korlátot, teljesen kihajolva nézett lefelé.

– Nelli, hallasz, Nelli?! – ordította egyre hangosabban. – Ne szívass, kelj fel! Ez egyáltalán nem vicces!

A mentőhelikopter zaja elnyomta a hangját. A kötélén leereszkedő orvos csak a halál beálltát tudta megállapítani. Egyedül jött vissza, némán intett a mentősegédnek, aki rátette a hordágyra a szürke zsákot is.

Csend lett, majd Csilla felzokogott és összeesett. Arra eszmélt, hogy a mentőorvos az orra alá dugott egy szűrős szagú vattát.

– Jobban van?

– Igen, illetve nem.

A kiérkező rendőrök nagy nehezen tudták csak szóra bírni. Csilla monoton hangon számolt be róla, hogy barátnőjével ketten jöttek a hegyek közé, egy wellnesshétvégre.

– Biztos, hogy nem ugrott le!

– Láta, hogy mi történt? – kérdezte mogorván az egyenruhás férfi.

– Nem, éppen elfordultam, hogy elővegyem a táskából a fényképezőgépet. Mire megtaláltam és felnéztem, már csak a haját láttam, ahogy eltűnik a szikla szélénél.

– Akkor miért állítja ilyen magabiztosan, hogy nem ugrott le?

– Semmi oka nem volt rá, én már csak tudom, hosszú évek óta barátnők vagyunk! Boldog házasságban élt, sőt nemrég nyertek egy óriási összeget sorsjeggyel. Éppen ezt ünnepeltük.

A rendőrök kihallgatták az összes túsózót, de csak ketten látták a zuhanást. A középkorú férfi és a felesége egybehangzóan állították, hogy a vörös hajú nő valóban leugrott.

– Éppen mi is arrafelé tartottunk, láttuk, amikor a nő átlépett a korláton, és egy pillanatnyi habozás után ugrott. Hátra sem nézett. Mire kiáltottam volna, már eltűnt. Ekkor hívtam a mentőket – mesélte a férfi.

– Rendben van, mindenki elmehet, végeztünk – mondta az egyik nyomozó.

Senki nem mozdult, a jelenlévők kisebb csoportokban tárgyalták az eseményeket.

– Figyelem! Kérem, mindenki hagyja el a területet, a mai napra lezárjuk a kilátót! – A másik rendőr felemelte a hangját, mire mindenki elcsendesedett, és elindult lefelé a sétálóúton.

Csilla bénultan állt, tekintetét mereven arra a pontra szögezte, ahol utoljára látta Nellit.

– Asszonyom, szüksége van valamire? – fordult hozzá a nyomozónő. – Visszavigyünk a szállodába?

– Köszönöm, az jó lenne. Fel kell hívnom Endrét! – ocsúdott fel a kábulatból.

– A férjét? Mi már értesítettük hivatalosan.

– Jobb lett volna, ha egy barát közli vele a hírt.

– Ez a szabály, ilyenkor nekem kell telefonálnom.

Egy nappal később...

– Mondd el végre, mi történt! – kérte Endre Csillát.

– Leugrott, mindenki látta.

– De előtte nem mondott valami? Miről beszélgettetek?

– Semmi különösről, csak elmondtam neki, hogy évek óta viszonyunk van.

– Ó, te gonosz bestia! – nevetett fel Endre, és rácsapott Csilla meztelen fenekére.